

Arrest

**nr. 77 344 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 december 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 december 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 september 2011.

1.3. Op 14 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Haji Amanullah, dat gelegen is in het district Chahar dara van de provincie Kunduz. U beweerde bij aankomst in België minderjarig te zijn. Tijdens het talibanregime werd uw vader door een dorpeling beschuldigd van wapenbezit. De lokale taliban, onder leiding van A(...) R(...), sloten uw vader vervolgens enkele maanden op. Uw vader werd daarbij gemarteld en uiteindelijk ook vermoord. Na de installatie van het Karzai regime trok de Taliban weg uit de regio en zo ook A(...) R(...). Zijn broer A(...) R(...)m en hun vader A(...) A(...) bleven wel in de regio en toen uw moeder en de man van uw tante bij de autoriteiten tegen hen klacht indienden, werden zij enkele dagen opgesloten. Omdat het een machtige familie betrof en A(...) R(...) zelf niet in de regio vertoefde, werden ze al gauw vrijgelaten. De laatste jaren werd de Taliban met mondjesmaat machtiger in de regio, wat de terugkeer van A(...) R(...) inluide. Vanwege de onveiligheid in Haji Amanullah verhuisden jullie het laatste jaar naar het nabijgelegen Omarkhel waar uw tante woonachtig was. Enkele maanden na jullie komst aldaar werd de man van uw tante nabij zijn huis doodgeschoten. A(...) R(...) zou hiervoor verantwoordelijk geweest zijn. Enkele maanden later bracht de schoonbroer van uw tante jullie naar Kaboel. U vertrok vrijwel meteen met uw neef, S(...), naar Europa. In Griekenland kregen jullie ruzie en u reisde alleen verder. Uw overige familieleden, waaronder uw moeder, broers en zus verblijven in Kaboel. Op 21 december 2010 kwam u aan in België en een dag later vroeg u asiel aan bij de bevoegde asielinstanties. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood vanwege de problemen met de Taliban. Ter staving van uw asielrelaas legde u een Taskara (Afghaanse identiteitskaart) neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken. U hebt het immers niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden vanwege problemen met de Taliban.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren is gebleken dat u op datum van 29 maart 2011 een leeftijd had van 19.6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. De in het dossier aangevoerde elementen (Taskara) zijn niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast en dient tevens te worden besloten dat u de asielinstanties door het opgeven van foutieve gegevens trachtte te misleiden.

Verder kwam het CGVS tot de conclusie dat uw verklaringen aangaande de verschillende aspecten van uw relaas die tot uw vrees voor vervolging hebben geleid niet overtuigend waren.

Zo zou uw vader tijdens het Talibanregime beschuldigd zijn van wapenbezit en vervolgens door de Taliban zijn opgepakt en vermoord. U kon echter niet toelichten door wie uw vader werd verraden noch kon u verduidelijken waarom men het op uw vader had gemunt (CGVS, p. 3). U beweerde wel dat uw vader ruzie had met de commandant A(...) R(...), die uiteindelijk verantwoordelijk zou geweest zijn voor zijn dood. Wat de oorzaak was van die ruzie bleek u merkwaardig genoeg in het geheel niet te weten (CGVS, p. 3). Evenzeer had u er het raden naar waarom uw vader een wapen bezat. U suggereerde dat iemand die wapens opzettelijk bij jullie had gedeponneerd, maar dit lichtte u verder niet toe (CGVS, p. 8). Verder beweerde u dat uw vader in het districtshuis was opgesloten. De man van uw tante zou hem daar hebben bezocht. Het mag dan ook enigszins verbazen dat u er geen idee van had wie de chef was van uw district tijdens het Taliban regime (CGVS, p. 8). Dit had u eventueel achteraf kunnen vernemen. Ook als u de kans gegeven werd enige toelichting te geven over die bezoeken van uw moeder en de man van uw tante (die ook A(...) R(...)m heet), brengt u helemaal geen informatie naar voren (CGVS, p. 8). U beweerde verder dat uw moeder en de man van uw tante hadden geprobeerd om uw vader vrij te krijgen maar als u gevraagd werd op welke manier dan wel, stelde u dit niet te weten, wat erg merkwaardig is (CGVS, p. 9). Aangezien dit alles (het wapenbezit van uw vader, de ruzie met A(...) R(...), zijn gevangenschap en de uiteindelijke moord op hem) het verdere verloop van uw leven heeft bepaald en uiteindelijk tot uw vlucht uit Afghanistan heeft geleid, mag verwacht worden dat u hierover meer concrete informatie naar voren kunt brengen. U was uiteraard nog jong op het

moment van de feiten. Het kan evenwel aangenomen worden dat u, als oudste zoon, over dergelijke gebeurtenissen doorheen de jaren een en ander vernomen heeft van kennissen of familieleden. Dat u zich geheel onwetend toont over al deze zaken, roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Na de overname van Karzai zouden heel wat Talibs de regio verlaten hebben, onder wie ook A(...) R(...). Daarop zouden uw moeder en de man van uw tante, A(...) R(...)m, een klacht neergelegd hebben bij de lokale autoriteiten tegen A(...) R(...) en zijn familie. Ook over de omstandigheden ten tijde van die klacht legde u echter vage verklaringen af. Zo beweerde u dat ze toen klacht neerlegden bij het districtshuis maar bij wie precies wist u niet te vertellen (CGVS, p. 9). U kon ook geen uitsluitel brengen over de identiteit van de toenmalige districtchef (CGVS, p. 8). Dit is opmerkelijk gezien het belang van dergelijke personen in de plaatselijke krachtverhoudingen. Voorts was u erg onprecies over het tijdstip waarop A(...) R(...) zich opnieuw in uw regio vestigde. U had het over twee, drie of vier jaar na de overname van Karzai. Als u dan gevraagd werd om hier een jaartal aan te verbinden dacht u dat het 1387 (2008) of 1388 (2009) moest geweest zijn wat dan weer niet overeenstemt met uw eerdere verklaring (CGVS, p. 9). De komst van Karzai dateert immers van 2001. Dat u hierover niet precies kunt zijn is bevreemdend te noemen daar zijn terugkomst aan de basis lag van uw verdere problemen. In 1389 (2010) zou A(...) R(...)m immers vermoord zijn door A(...) R(...) en zijn handlangers. Evenmin had u er een idee van waar R(...) al die jaren was verbleven (CGVS, p. 8). Ook hier zou verwacht worden dat u dit ter ore zou gekomen zijn doorheen de jaren. Het kan immers aangenomen worden dat het voor de veiligheid van jullie en jullie gemeenschap zeer belangrijk was om te weten waar deze persoon naartoe was getrokken in de jaren volgend op de val van het Talibanregime.

R(...) zou na zijn terugkomst vernomen hebben dat uw moeder en de man van uw tante een klacht hadden neergelegd (CGVS, p. 7). Bij het lijk van A(...) R(...)m werd er een brief achtergelaten, beweerde u, waarin gesteld werd dat hij zich niet in andermans zaken diende te mengen (CGVS, p. 11). Het mag echter ten zeerste verbazen dat u er geen idee van hebt waar die brief, die eventueel als bewijsmateriaal had kunnen dienen, zich momenteel bevindt (CGVS, p. 11). U suggereerde dat uw tante die misschien had weggegooid of verscheurd. Dat u hierover geen uitsluitel kunt brengen, ondermijnt de ernst van uw verklaringen aangaande uw vrees voor vervolging. Overigens is het niet duidelijk waarom R(...) de man van uw tante pas in 1389 (2010), om het leven bracht. Uzelf noch uw familieleden kenden de afgelopen jaren problemen met A(...) R(...) of andere Talibs, gaf u zelf te kennen (CGVS, p. 9). Uw verklaringen vertonen dan ook niet zozeer een logisch maar veeleer een geconstrueerd karakter. U zou overigens nog een drietal maanden na de moord doodgewoon in uw ouderlijke huis zijn blijven wonen tot de schoonbroer van uw tante jullie kwam ophalen om naar Kaboel te vluchten (CGVS, p. 11). Ook dit mag, rekening houdend met de door u geschetste ernst van de gebeurtenissen, verbazen.

Ten slotte is het ook bevreemdend te noemen dat u, op zijn broer na, geen enkele medestander of onderdaan van A(...) R(...) kunt noemen (CGVS, p. 12). Rekening houdend met de jarenlange problemen die uw familie met deze commandant zou gekend hebben, mag ook hierover meer informatie verwacht worden. Overigens zijn de Talibs in uw regio volgens u allen van Pashtu origine. Nochtans wordt mufti Salem, een Uzbeekse commandant, als een belangrijke medestander van Rahman beschouwd in Kunduz. Van commandant mufti Salem blijkt u evenwel nog nooit gehoord te hebben, hetgeen nochtans verwacht kan worden indien u daadwerkelijk al jaren in een vete leeft met A(...) R(...) en de zijnen (CGVS, p. 12).

Bovengaan de elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een taskara neer. Dit document is slechts een indicatie voor uw identiteit en heeft verder geen betrekking op uw asielrelaas. De inhoud van het document is dan ook niet bij machte het oordeel van het CGVS te wijzigen.

De Vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. De informatie waarop het CGVS zich baseert vindt u terug in het administratieve dossier.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

U verklaarde aan het CGVS dat u na uw vertrek uit Kunduz samen met uw overige familieleden (moeder, broers, zus en gezin tante) naar Kaboel bent gevlucht. Hoewel u zelf, samen met uw neef, meteen doorreisde naar Europa, verblijven uw familieleden nog steeds in Kaboel. Dit laatste bevestigde u zowel tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het gehoor op het CGVS, (DVZ-verklaring, vraag 13 & 30, 30 juni 2011; CGVS, p. 5). Uw familie woont er bij de

schoonbroer van uw tante, dezelfde persoon die jullie kwam ophalen in Kunduz (CGVS, p. 5). Na uw vertrek uit Kaboel kenden uw familieleden, met wie u tot op heden contact onderhoudt, ook geen problemen meer die hun verblijf aldaar eventueel zouden bemoeilijken (CGVS, p. 6). U legde ook geen verklaringen af waaruit zou blijken dat uw overige familieleden van plan zijn Kaboel te verlaten. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u zich niet bij hen zou kunnen vestigen.

Aldus dient te worden geconcludeerd dat u bij een terugkeer naar Afghanistan kan steunen op een familienetwerk in Kaboel om u aldaar te vestigen. Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat zijn verklaring dat hij minderjarig was best mogelijk is waardoor er geen sprake kan zijn van enig bedrog. Hij meent dat er zo een vooringenomenheid in hoofde van verwerende partij ontstaat en de volgende argumenten een ondraaglijke lichtheid vertonen. Om zijn onwetendheid te kunnen veroordelen houdt verwerende partij volgens verzoeker een hele reeks veronderstellingen voor over informatie die hem ter ore zou kunnen zijn gekomen waarvan zij geenszins aannemelijk maakt dat dit zo vanzelfsprekend zou moeten zijn.

Verzoeker stelt dat vaststaat dat zijn familie door R. in de mannelijke lijn wordt vervolgd en gedood en dat dit ook meteen de reden is waarom hij geen gebruik kan maken van het voorgehouden "intern vluchtalternatief" om in Kabul te leven. Vervolgens stelt verzoeker dat er pas sprake kan zijn van een intern vluchtalternatief wanneer de gegronde vrees voor vervolging vaststaat, en betoogt hij dat in dat geval verwerende partij een lokale analyse van de regio moet maken waar zij in casu in faalt door toe te geven dat de stad lijdt onder aanslagen met Improvised Explosive Devices. Hij concludeert dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk gesteund zijn op verkeerde interpretaties van zijn verklaringen en daarom niet deugdelijk zijn.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) aan zijn beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht waardoor de internationale conventie voor de rechten van het kind op hem niet kan worden toegepast en besloten dient te worden dat hij de asielinstanties door het opgeven van foutieve gegevens trachtte te misleiden, (ii) hij niet kon toelichten door wie zijn vader werd verraden, waarom men het op hem had gemunt, wat de oorzaak was van diens ruzie met A.R. en waarom zijn vader een wapen bezat wat toch het verdere verloop van zijn leven heeft bepaald en uiteindelijk tot zijn vlucht uit Afghanistan heeft geleid, waardoor verwacht mag worden dat hij hierover meer concrete informatie naar voren kan brengen zodat zijn onwetendheid ernstige twijfels oproept bij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, (iii) hij ook over de omstandigheden ten tijde van de klacht vage verklaringen aflegde, onprecies was over het tijdstip waarop A. R. zich opnieuw in de regio vestigde en niet wist waar hij al die jaren was verbleven, wat bevreemdend te noemen is daar zijn terugkomst aan de basis lag van zijn verdere problemen en het voor hun gemeenschap zeer belangrijk was om te weten waar deze persoon naartoe was getrokken in de jaren volgend op de val van het Talibanregime, (iv) hij stelde dat bij het lijk van de man van zijn tante een brief werd achtergelaten waarin werd gesteld dat hij zich niet in andermans zaken diende te mengen maar hij geen idee heeft waar die zich momenteel bevindt en het niet duidelijk is waarom R. hem pas in 2010 om het leven bracht, aangezien verzoeker noch zijn familieleden de afgelopen jaren problemen met A.R. of andere Talibs kenden, (v) hij nog een drietal maanden na de moord doodgewoon in zijn ouderlijke huis zijn blijven wonen tot de schoonbroer van zijn tante hen kwam ophalen om naar Kaboel te vluchten, (vi) het bevreemdend te noemen is dat verzoeker, op zijn broer na, geen enkele medestander of onderdaan van A. R. kan noemen, (vii) zijn taskara slechts een indicatie voor zijn identiteit is en niet bij machte is het oordeel van het CGVS te wijzigen en (viii) aangezien verzoekers familieleden in Kabul verblijven, de veiligheidssituatie aldaar dient te worden onderzocht en de commissaris-generaal na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 december 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. In de mate verzoeker aanvoert dat de argumentatie betreffende zijn minderjarigheid tendentiek is, omdat zijn verklaring dat hij minderjarig was best mogelijk is, dient te worden opgemerkt dat uit het onderzoek van de Dienst Voogdij van 29 maart 2011 (beslissing op 7 april 2011) blijkt dat verzoeker minderjarig is en de voogdij van rechtswege zal beëindigd worden op 21 augustus 2011. Verzoeker legde een taskara neer, welke vermeldt dat hij in het Afgaanse jaar 1387 (2008) als 14-jarige werd geregistreerd, zodat de leeftijd op de taskara niet strookt met de bevindingen van het onderzoek. Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet bewust foutieve gegevens heeft opgegeven, wordt in de bestreden beslissing correct gesteld dat de Internationale Conventie voor de rechten van het kind niet op hem van toepassing zijn aangezien hij meerderjarig is. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan sfeerschepping doet op deze manier en er dan een vermoeden van vooringenomenheid ontstaat, kan niet worden aangenomen zoals blijkt uit de bespreking die volgt.

2.5. De bewijslast rust in beginsel bij de asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.6. In casu verklaart verzoeker dat zijn vader onder het Taliban-regime (*“ongeveer één à twee jaar voor de komst van Karzai”*, gehoor, p. 3) door een dorpeling werd beschuldigd van wapenbezit, waarna de lokale Taliban, onder leiding van A.R., verzoekers vader enkele maanden opsloten, martelden en uiteindelijk vermoorden. Verzoekers moeder en een oom dienden na de installatie van Karzai een klacht in tegen de vader van A.R. en zijn broer (*“na de val van de taliban, ongeveer twee jaar later”*, gehoor, p. 9), waardoor de familieleden van A.R. enkele dagen opgesloten bleven. De laatste jaren werd de Taliban in de streek weer machtiger en A.R. keerde terug (*“Ongeveer? 87of 88” (=2008-2009)*, gehoor, p. 9). Omwille van de onveiligheid verhuisden verzoeker en zijn familie naar Omarkhel (*“Was in 87 (...) Na incident zijn we verhuisd”*, gehoor p. 10), waar zijn tante woonde en vier, vijf maanden later werd zijn oom vermoord (*“1389”*, gehoor, p. 11). De daders van de moord op zijn oom zouden een brief hebben achtergelaten, die zijn tante *“misschien (...) weggegooid of gescheurd”* had en daar stond op vermeldt dat *“die (...) zich niet (moet) bemoeien met alles”* (gehoor, p. 11). Volgens verzoeker werd zijn oom bijgevolg vermoord omdat hij samen met zijn moeder klacht had neergelegd tegen A.R.. Na deze gebeurtenis bleef verzoeker nog een tijdje in de regio en omdat de regio niet veilig was en de taliban meer en meer actief werd, kwam op een dag de broer van zijn tante en nam hij de familie mee naar Kabul, waarna verzoeker samen met zijn neef vertrok.

Daargelaten de correcte vaststelling dat verzoeker weinig weet over de problemen van zijn vader dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de chronologie van de feiten, en inzonderheid wanneer zij zijn verhuisd naar Omarkhel en wanneer zijn oom zou zijn vermoord, niet coherent zijn, vermits hij enerzijds stelt dat hij met zijn moeder naar zijn tante verhuisde na het incident in “87” en zijn oom vier, vijf maanden later zou zijn vermoord in “1389”. De Raad stelt vast dat inzonderheid de recente moord op zijn oom en de terugkeer van A.R. aan de basis zouden liggen van verzoekers eigen probleem, zodat mag verwacht worden hij minstens dit onderdeel van zijn relaas coherent en precies kan weergeven, wat niet het geval is. Voorts is het niet geloofwaardig dat indien dit relaas op enige waarheid berust de tante de dreigbrief die de daders zouden hebben achtergelaten zomaar zou hebben weggegooid of gescheurd zonder beroep te doen op de aanwezige instanties vermits, volgens hem, A.R. achter deze moord zou zitten en de familie, de oom en verzoekers moeder, reeds klacht hadden ingediend tegen deze man in het verleden. Tot slot blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat zij na de moord nog een tijdje in de regio bleven en maakt hij geen enkel gewag dat hij of eventueel zijn neef in die periode persoonlijk gevisieerd werden door A.R.. Verzoeker verklaarde immers dat de broer van zijn tante uit Kabul hen kwam ophalen omdat de regio niet veilig was en de taliban meer en meer actief werd. Derhalve is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas en dat hij niet in het minst aantoon dat het *“concreet (vaststaat) dat de familie van verzoekende partij door Rahman in de mannelijke lijn wordt vervolgd en gedood (zie overlijden*

aangetrouwde oom) waardoor de vrees van verzoekende partij voor haar leven gegrond is" (Rahman=A.R.).

2.7. De Raad herhaalt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te toetsen.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. In de bestreden beslissing wordt de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict de regio waar verzoeker oorspronkelijk vandaan komt, het district Chahar dara van de provincie Kunduz, niet betwist, doch er wordt vastgesteld dat verzoeker samen met zijn familie naar Kabul vluchtte en hij en zijn neef doorreisden naar Griekenland. In de mate verzoeker ter terechtzitting stelt dat hij niet weet waar zijn familie is en of ze al dan niet in Kabul zijn, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken 2 keer uitdrukkelijk stelde dat zijn moeder met zijn broers en zus in Kaboel verblijven, en dat hij ook tijdens het gehoor bij het commissariaat-generaal voor de vreemdelingen en de staatlozen uitdrukkelijk stelde dat hij contact had gehad met zijn moeder en dat ze in Kaboel verblijven (DVZ, punt 13 en 30 en gehoor CGVS p. 5). Derhalve is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht van oordeel is dat verzoeker een intern vestigingsalternatief heeft in de stad Kabul.

Wat de actuele veiligheidssituatie in Kabul betreft wijst de Raad er op dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar de stad Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met het betoog dat de stad nog altijd lijdt onder aanslagen met Improvised Explosive Devices (IED), meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen slaagt verzoeker er niet in de informatie waarop de commissaris-generaal steunt en de conclusies die hij daaruit trekt te ontkrachten.

De commissaris-generaal steunt in de bestreden beslissing op het onderzoek van de veiligheidssituatie door CEDOCA (Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en de stad Kabul" van 24 augustus 2011) op basis van een veelheid van verschillende bronnen en het standpunt van UNHCR waaruit kan worden geconcludeerd dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard en eerder gelokaliseerd is waardoor de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Verzoeker is het er niet mee eens doch hij laat na om zelf enige objectieve informatie bij te brengen die zou aantonen dat de gemaakte analyse incorrect is of dat de commissaris-generaal zich op foutieve informatie zou baseren.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS